

[Aksel Larsen.]

af arbejdsløse, saa kan man jo nok sige, at det er Sociallovgivningens Goder, man vil til Livs. Man hævder, at denne Foranstaltning skulde være nødvendig for at skaffe Landbruget den fornødne Arbejdskraft, men jeg tror ikke paa det. Jeg tror, det eneste, der er at gøre i den Retning, er, at der skabes virkelig ordentlige Forhold for Landbrugsarbejderne. Der var det tankevækkende, at der i hvert Fald var en enkelt Røst, som hævdede sig i Aarhus og forlangte ordentlige Boliger, ordentlige Forhold for Landarbejderne, for Landbrugets Medhjælpere; men desværre blev han naturligvis skarpt imødegaaet: saadan Tale var uanstændig Tale paa de jyske Landboforeningers Rigsdag! Det er imidlertid her, Løsningen paa Problemet vil findes. I det Øjeblik Landbrugets Arbejdere faar ordentlige Arbejdsvilkår og man ikke nægter dem deres Organisationsret, vil Landbruget heller ikke komme til at beklage sig over Mangel paa Arbejdskraft.

Uanset de Angreb, der rettes, er jeg i øvrigt af den Mening, at Sociallovgivningen er meget langt fra at være ideel. Det gælder de gamle og Invaliderne, om hvem det desværre bogstavelig talt er sandt, at de baade maa sulte og fryse; saa lave er de Understøttelser, man yder dem. Der findes ganske vist Bestemmelser om en vis Stigning, naar Priserne stiger, men Renten stiger jo ikke i Forhold til den virkelige Prisstigning, bortset fra, at den i Forvejen er for lav. Jeg erindrer, at den nuværende Justitsminister i 1934 talte om de Sæts i Socialreformen, der er saa lave, at de hverken er til at leve eller dø af. Jeg har forstaaet, at han med disse Sæts netop mente Sætsene for Alders- og Invalidere, og jeg vil anse det for nødvendigt, at man benytter denne Rigsdagssamling til at forbedre disse Sæts. Hvis det ikke skulde staa paa Regeringens Program, ser vi andre os tvunget til at fremsætte de i denne Henseende fornødne Forslag.

Jeg finder i øvrigt, at man maa gøre noget for, at den sociale Forsorg i det mindste holder Trit med Prisstigningen, og dette gælder ikke blot de Kategorier, jeg har nævnt, men det gælder ogsaa og i Særdeleshed de arbejdsløse. Det bedste er naturligvis, at der skaffes Arbejde, men i det Omfang, Arbejdet ikke fremskaffes, Arbejde til en forsvaret Betaling, kommer Samfundet ikke uden, om sin Pligt til at hjælpe dem, der uden egen Skyld er kastet ud i Arbejdsløshed. Hvis man skal dømme efter det, der er sagt i Aabningstalen, eller efter det, Socialmini-

steren sagde i Studenterforeningen forleden, eller efter det, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har sagt her, er Udsigterne ganske vist ikke lyse; hvis man endelig vil tale om Nudister, kan man vel nok sige, at saavel Socialministeren som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch havde forbandet lidt Tøj paa i deres Tale om, hvad der skulde gøres til Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Vi har faktisk kun faaet at vide, at der fandtes den Vej, som er beskrevet, nemlig Forbudet mod Overarbejde, og saa findes der offentlige Arbejder, hvoraf der er igangsat nogle, og hvor man i øvrigt har den Lov, der bevilger de 30 Mill. Kr. Om de Love og Foranstaltninger, der er i Gang, sagde imidlertid Socialdemokratiets Ordfører, at de i det væsentlige har pædagogisk Betydning. Det var altsaa en Erkendelse af, at ad denne Vej kommer man ikke Arbejdsløsheden til Livs, der maa andre Ting til. Det betyder ikke, at man ikke ogsaa skal gaa de offentlige Arbejders Vej.

Jeg vil i Forbindelse med Loven om Beskæftigelse af de langvarigt arbejdsløse henstille til Socialministeren, at der bliver givet de fornødne utvetydige Instruks angaaende Arbejdstid og Aflønning for disse Arbejdere. Det er mig nemlig bekendt, at man i Statens Skovdistrikt, f. Eks. i Horns Herred og i Nordsjælland, hvor man har faaet iværksat Arbejde i Henhold til denne Lov, altsaa til 30 eller 36 Timers Arbejde om Ugen, har forsøgt at aflønne Vejarbejderne ikke efter Tarifferne for Vejarbejderne, men efter Tarifferne for Skovarbejde, som ligger betydeligt lavere. Det er efter min Mening et fuldkomment Brud med Lovens Bogstav og Aand, og jeg synes, at Ministeriet maa udsende saadan Vejledning, at den Slags ikke oftere forekommer.

Men disse Love er jo ikke nok. Jeg tvivler ikke om, at man kan finde flere offentlige Arbejder, der trænger til at blive igangsat; jeg ved, der er Masser, der venter, og ikke mindst paa Boligbyggeriets Omraade, men heller ikke det kan klare Problemet.

Jeg tror, at det mest effektive, der kunde gøres, var at faa revideret den ugunstige dansk-tyske Handelstraktat, hvorved den danske Industri ikke vilde komme til at mangle Raastoffer, og hvorved man vilde sikre Industrien imod ubillig Konkurrence.

Nu hævder det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ganske vist, at Nationalbankens Valuta- og Kreditpolitik har ikke hemmet Byggeriet. Jeg synes ikke, man skal fremsætte saadanne Paastande, som jo alligevel ikke kan holde. For nylig har